

βαρκούλα! "Αχ, λίγο και προφταίνει ο κύρ 'Αγιόφυχος' με τ'ονα χέρι πιάνοντας τήν κουραστή, θέλει νά βάλῃ και τὸ πόδι μέσα σκύδει, δὲ μπορεί πειὰ νά σταθῇ στὴ γῆ, γλιστράει, δέχεται και μιὰ καλὴ ἀπὸ τὴ θειά Λωλή, και πέφτει στὸ ποτάμι.

— Βοήθεια, θειά Λωλή! Σῶσε με, κι' ὅ,τι θέλεις!

— Αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ!

Ἡ βάρκα πάει με τὴ νεροσυρμῆ, κι' ὁ κύρ 'Αγιόφυχος ἀπὸ κοντὰ χαροπαλαίθει και παρακαλεῖ. Ἀπὸ τὴν ἀκροποταμιὰ καμμιὰ φωνὴ πειὰ δὲν ἀκούγεται· ὄλοι σωπαίνουν, ἀνθρωποὶ και χτήνη. Ποιὸς νά συλλογιστῇ ἄπιστος δούλος και νά πέσῃ στὸ νερὸ νά σώσῃ τὸν ἀφέντη;

Ἄντικρυ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχτη, συναγμένο τὸ χωριό, ποῦ χρωστοῦσε και δὲν ἔσωνε στὸν κύρ 'Αγιόφυχο, πότε ἀλαλάζει πρόσχαρα, πότε σωπαίνει και χαζὰ κυτᾶζει, ὡς ποῦ χάθηκε κ' ἡ βάρκα με τὴ θειά Λωλή και πάει κι' ὁ κύρ 'Αγιόφυχος.

Ἔστερα, ὅποιος ἀρπάξῃ ἀρπαξέ! Σπίτια κ' ὑποστατικό και κάθε τι σαρώθηκε, δὲν ἀπόμεινε σημάδι! Χρόνια περάσανε. Και τότε καθένας πούξερε τὴν ἱστορία τοῦ κύρ 'Αγιόφυχου, ἀρχίζε νά συλλογιέται και νά λέῃ·

— Ἦταν ἡ Μοῖρα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

“ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ!...”

ΔΙΑ κάθε ἔγκλημα, κλοπὴν ἢ φόνον, ἡ Δικαιοσύνη ἔχει ἐπείγουσαν ἀνάγκην ἑνὸς τοῦλάχιστον ἐνόχου. Ἄν ἦνε και περισσότεροι, δὲν πειράζει. Τόσῳ τὸ καλλίτερον μάλιστα. Νταραβέρι νά γίνεται. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι, οἱ αὐτουργοὶ, τὸ κόβουν λάσπη, οἱ ἀφιλότιμοι, και τρέχα ὕστερα νά τοὺς κυνηγᾶς. Τί νά σοῦ κἀνῃ και ἡ Δικαιοσύνη, ἀφοῦ δὲν στέκονται νά τοὺς πιάσῃ;

Ἐν ἐλλείψει λοιπὸν τοῦ πραγματικοῦ, ἀρπάζει προχείρως ἀπὸ τὸ σβέρον τὸν πρῶτον ἀνύποπτον διαβάτην και σοῦ τὸν καθίζει στὸ φρέσκο.

— Βρέ, ἀμάν! διαμαρτύρεται ἐκεῖνος ὁ φουκαράς. Λάθος κάνετε, χριστιανοί μου! Δὲν εἴμ' ἐγώ!...

— Λάθος-ξελάθος, κόπιασε τώρα μέσα και στὴν Ἀνάκρισι τὰ ξεδιαλύνεις...

Ἄλλὰ ἐκεῖ εἶνε ποῦ τὰ μπλέκει χειρότερα ὁ κακομοίρης. Τὸ

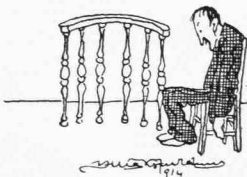

τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς του, τὸ χαμήλωμα τῶν ματιῶν του, τὸ φοβισμένο ὕφος του, κάτι μισόλογα ὑπόπτα, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἡ ἀδεξιότης του εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι, ὅλα αὐτὰ καὶ διάφορα ἄλλα ἐνοχοποιητικά, ποῦ νὰ διαφύγουν τὴν ὀξυδέρκειαν τοῦ κ. Ἀνακρητοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ τρομερὸς ψυχολόγος! « Βρὲ τὸν κατεργάρη! » Κάνει τὸν ἀνήξερο. Ἄμῃ δέν!... »

Ἔρχεται καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἐπῆρε κάβο. Μὰ θέλει κ' ἐρώτημα πῶς αὐτὸς εἶνε ὁ δράστης; Καὶ σοῦ τὸν χώνουν πάρα μέσα.

Ἐκάθησε στὴ φυλακὴ ἐπτά-ὀκτὼ μῆνες ὑπόδικος. Ἐπῆρε προκαταβολικῶς τὴν πατέντα τοῦ κλέφτη ἢ τοῦ φονιά. Ἡ ἐφημερίδες τὸν ἔκαμαν κουρέλι. Δηλαδή « ἀνάγνωσμα ». Μία μάλιστα τὸν εἰκονογράφησε μὲ μιὰ παληὰ ξυλογραφία... τοῦ Νταβέλη! Τέλειο κακοῦργο! Ἐκλείσε τὸ μαγαζάκι του. Ἐχασε τὴ δουλειά του. Τὸ σπιτάκι του ῥῆμαξε. Ἡ γυναῖκα του ξενοπλένει νὰ προφτάσῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν ποῦ μαγεύουν ξυπόλυτα στοὺς δρόμους. Ξεπούλησε ὅ,τι εἶχε, νὰ μπουκώσῃ τοὺς δικηγόρους. Στὸ ἀναμεταξὺ πέθανε κ' ἡ μάνα του ἀπ' τὸν καῦμό της καὶ τὴ ντροπή.

Τέλος πάντων « ἔστι δίκης ὀφθαλμός ». Ἦλθε ἡ δικάσιμος, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἀναβολάς. Τὸν ὀδηγοῦν δεμένο στὸ Κακούργοδικεῖο. Ἡ Δικαιοσύνη, σοβαρά, ἀξιοπρεπής, συνωφρωμένη, βάζει καλλίτερα τὰ γυαλιά της, ξεψαχνίζει τὴν ὑπόθεσιν, ξεροθήχει, ξεροκαταπίνει, καὶ ἀπαγγέλλει θριαμβευτικῶς:

— « Ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος! » Ἔτσι, αἱ! Ὅρσε τὸ λοιπόν!

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

* Ὄχι ἡ χρησιμότης, ἀλλ' ἡ ὠραιότης τῶν πραγμάτων ἀννψώνει τὴν ψυχὴν.

* Οἱ φίλοι εἶνε ὠραῖα ἄνθη, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὸ θερμοκήπιον τῆς εὐτυχίας μας διατηροῦνται.

* Δύο τινὰ εἶνε ἀχώριστα τοῦ ψεύδους: αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ αἱ πολλαὶ δικαιολογίαι.

* Μόνον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει ἀξίαν, ἠμπορεῖ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων.